

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 6. STUDENOGA 1949.

BROJ 23

UČITELI ČEKA

Još se i danas smatraju ushićenima oni naši svećenici i vjernici, koji su imali tu sreću, da su pohodili sveta mjesta u Palestini. Kako živo znadu opisivati, što su sve vidjeli ondje. Vidjeli su mjesta i tlo, gdje je bila bethlehemska štala, u kojoj se Isus rodio. Nazaret, gdje je prebivao. Kafarnaum i Genesaretsko jezero, gdje je učio. Maslinsku goru, gdje se krvlju znojio. Dvoranu, gdje je imao Posljednju večeru. Križni put, kojim je nosio svoj križ. Kalvariju, gdje je za nas na Križu umro. Mjesto, gdje je bio pokopan. I druge znamenitosti, povezane sa životom i djelovanjem Isusovim.

Bili su ondje i nema ih više. Proletjeli su trgovima i putevima, kojima je Isus hodao. Kao da su Isusa sretni, kao obilazi palestinska mjesta. I slušali Njegovu nauku. I gledali Njegovu tudesu. Činilo im se kao da pred njima hodaju Isusovi ozdravljenici. Gubavci i sljepici. Hromi i kljasti. Grješnici i pravедnici. Mrtvi i živi. Farizeji i carinici. Kao da su osjećali, kako se zemlja trese i grobovi otvaraju. Isus umire i uskrsuje. Sve, što je bilo s Isusom povezano. Samo Njega nisu vidjeli. Njega nisu susreli u Njegovu još neuskrsliomu tijelu. I vratili se svojim kućama. Vidjeli su sveta mjesta boravka Isusova na zemlji. A Isusa nisu našli ni vidjeli.

A ipak zbog toga ne treba ići u Palestinu. Ne treba Ga ondje tražiti. Ne treba zaći ni u Zaharijinu kuću, ni u Zakejevju blagovaonu. Ni putovati putem izgnanstva Isusova u Egipat. Ni u hram u Jerusalemu. Isus je mnogo, mnogo bliže. On je među nama. Ali za Njega bi se gotovo i danas mogle kazati riječi Ivana Krstitelja: »Među vama stojim, koga vi ne znate« (Iv. 1, 26.). No Ivan Krstitelj je kazao i to: »I ja sam vidio i svjedočio, da je ovaj Sin Božiji« (I, 34.). O kad bismo i mi mogli tako reći!

Kako je Bog bio dobar svom narodu u Starom Zavjetu! Pohadao je čovjeka u raju zemaljskom vrtu radosni. Taj vrt je imao ostati zauvijek domovina blagoslovljenoga roda. Poslije grijeha prvog čovjeka nije se Bog ipak zakrio u nebeske visine. Od vremena do vremena je silazio na zemlju. Pohodio je Abrahama u dolini Izaka u šatoru. Jakoba u snu. Mojsiju u gorućem grmu i na brdu Sinaju. Proroke u mnogobrojnim svijetlim, strašnim, a i veličanstvenim prikazama.

Bog je u svojoj dobroći pohadao svoj narod, da mu predachi grijeha. Da ga čuva od zabluda. Da mu se grozi zbog nepravde. Da ga tješi, da

ga drži obećanjima. To su sve bili posjeti Gospoda, ali i prijatelja. Posjeti Boga sakriveni pod plaštem raznih oblja. Bili su i nestajali. Posjeti Božji u Starom Zavjetu.

U Novom Zavjetu je Gospod pohodio narod svoj pod obličjem Boga-čovjeka. I ostao među nama tri i petnaest godina. Polovicu ljudskoga vijeka. A to nije Njegov jedini posjet. Ljubav Isusova je domiljast. On je našao način, na koji se vratio k svomu nebeskom Ocu, ali i ostao među nama. I to neopozivo ostao s nama.

Ljubav Njegova je tako velika i jaka prema nama, da Ga je okvala i zatvorila kao sužnja među nama. On si je dao svezati i ruke i noge i sve udove svoje u okove, u kojima dragovoljno boravi među nama. Riječ Svećenikova je nešto tako neznamo. A opet tako snažna, da Ga veže i drži uz nas u presvetoj Euharistiji. I tako naš neprestano posjećuje i boravi kod nas, a ne samo od časa do časa kao u Starom Zavjetu. Ostaje i boravi u presvetoj Euharistiji.

Kad bi Isus bio među nama u naravnom svom obličju, siromašan li grješnici pred Njim bježali. Mi bismo se sakrivali pred Njim zbog svoje nemirne savjesti, jer ne bismo mogli podnijeti Njegovu vatrena gleda.

Kad bi se Isus pokazivao samo vjernijim svojim službenicima, osjećali bi se povrijeđenima nesavršeniji. I naše bi duhovno življenje bilo okaljano sramotnom zavijšću. Zato nas posjećuje sve i svakoga u zajedničkoj kući, svojoj crkvi. U nama može svatko doći. Svatko se smatra jednako pozvan. I svatko se slobodno odaziva i pristupa. Tamo možemo da sve izmolimo.

Mi posjećujemo ljude. To činimo ili da nam nešto pomognu. Ili to čini-

nimo iz znatiželjnosti i prijateljstva. Ako si ti posjeti katkada i vrlo potrebni, ali su više puta i štetni našim dušama. Posjet Isusa je uvijek za nas dobitak. Tko nas može bolje svjetlovati, nego li On u najvažnijem poslu oko našega spasenja? Tko nam može bolje od Njega ugasiiti smilježnju u našem cilju i svrsi života? Tko je više vrijedan našega osjećaja prema sebi i odanosti našeg srca, nego li On? Koji nas prijatelj može bolje potčestiti u našim teškoćama, nego li On? Koji nas znaac ima veću moć, da usliši naše molitve i želje, nego li On? Tko nam može neprestano otkrivati neizmjerenu ljepotu i dobrotu, koja se ne ču nikada iscrpiti, nego li On, sama istina, ljepota i dobrotu?

Zato je nada sve potrebna, da čestim pohadanjem presvete Euharistije tražimo veselje svojega života. I Isusu je radost biti s ljudskim sinovima (Mudr. 8, 31.). Kako nam lijepi primjer u tom daju sveti Božji.

Sveti Vinko Paulski pohadao je presveti oltarski Sakrament, što mu je bilo više moguće. Tamo je primao glavnu utjehu za svoja teška djela. Kod toga pohadanja bio je, tako pobožan, čedan i pobožan kao da gleda vlastitim očima osobu Isusa Krista. Kad je imao obaviti teške poslove, utjecao se k svetomu Svetojhraništu, da se posavjetuje s Isusom. Kad bi odlazio od kuće, išao je k Njemu, da molj za sveti blagoslov. Čim se vratio, i opet bi išao, da se zahvalj za primljena dobroćinstva i ponizi se pred Njim zbog nedostataka, koje bi bio mogao učiniti.

I naš čeka Učitelj u Svetojhraništu u presvetoj Euharistiji, da nas savjetuje, pomogne i ojača u današnjim životnim prilikama.

Podimo češće k Njemu!

SVETA MISA

Očenaš

Kad su u St. Zavjetu Bogu žrtvovali ovice i janjce, jedan dio žrtvenog dara bio je uništen, spaljen, a drugi dio blagovali su svećenici i oni vjernici, koji su žrtvu darovali. Isus je Krist navedajući novozavjetnu žrtvu pošao u svojoj beskrajnoj ljubavi tako daleko, te hoće da i mi uživamo dio — čest — prijest — njegove presvete Žrtve duši za hranu. Na to blagovanje moramo se dostojno pripraviti, dušu svoju očistiti od svake ljege grijeha. Zato svećenik udarivši se u grudj moli nešto glasnije: »I nama grešn'jina, slugama tvojim, ... udostoj se udijeliti dio s tvojim svetim, s Afostolima i mušenicima...«

Mislilik uzima u ruke presv. Hostiju, s Njome pravi nad otvorenim kalefom t. j. nad presv. Krvlju znak svetoga križa govoreći: »Po Njemu (t. j. Isusu Kristu), i s Njim i u Njemu neka bude Tebi, Bogu, Ocu svemogućemu u jedinstvu Duha Svetoga sva čast i slava!«

Kod posljednjih riječi podigne malo kalje zajedno s presvetom Hostijom. Kao što na prijelazu prikazuje na pretvorbu svećenik glasnije govori ili pjeva predalo: »I — profetiju, tako i sada na prijelazu od pretvorbe na sv. Pričest glasno govori ili pjeva onu pripostu, ali najuzvišeniju i najljepšu molitvu t. j. Oče naš. Mislilik priznaje da se ne bi usudili ovako govoriti Gospodinu, ali, kad nas je sam Isus tako naučio, uputio i pozvao, govori ili pjeva: »Pater noster, qui es in coelis... Oče naš, koji jesi na nebesima i t. d. Očenaš ima sedam prošnje. Sed ih izgovara svećenik, a sedmu: »Nego izbavi nas od zla, nadodajući vjernici: (»Sed zbava nos a malo«). Dvina je to molitva)

»Koji štaju Gospoda, neka se srdžaju u Njega, On im je pomoćnik i zaštitnik«

(Ps 113, 11.)

Na stepenicama današnje sv. Mise

Plodovi sv. Pričesti

Zelimo li u svom srcu probuditi veliku želju za čestom sv. Pričesti, moramo biti profeži živim osvjedočenjem, da iz ovoga božanskog Sakramenta stupa u dušu, kao iz bogatog vrela, posvećenje i savršenost. Sv. Toma kaže o tome o. j. »Sv. Krst potrebit je za početak duhovnog života, a sv. Pričest za njegovo usavršenje«. Duša namne tada postaje savršena, kad se sjedinj s Bogom najvećim dobrom: zadjnom svrhom, i za savršenost je to veća, što je s Bogom, ujednje i čvršće poverena ljubavju. Može li se zamisliti djelotvorno sredstvo, koje bi proizvelo tu ljubav i s njome, nego li je sv. Pričest? Sv. Toma primjećuje: »Kao što se Krst zove sakramentom vjere, koja je temelj duhovnog života, tako se sv. Pričest naziva Sakramentom ljubavju. I odmah iz toga dodaje: »Krst je u tom Sakramentu sjedinjuje s nama svojim Tijelom i Krvlju, i zato sv. Ivan kaže: Tko jede i pije Tijelo i pije moju Krv, ostaje u meni i ja u njemu.«

Vrlo dobro je pogodio sv. Augustin, kad je sv. Pričest nazvao: hrana velikih duša. Kao razliku između božanske i zemaljske hrane navodi sv. Augustin ovo: »Zemaljska hrana pretvara se u naše bide, kad mi pak blaguemo Krsta, uzvišenu hranu naše duše, tada se mi pretvaramo u Njega«. Dionizije Areopagita upozoruje, kako vatra sve predi: ma i kako se sve pretvara u vatru, što joj se nade u blizini, te nastavlja: »Tako preobrača naš Gospodin i Bog, koji je živa vatra, nas u sebe samoga i čini nas sličnima svome božanstvu...«

Ako promatramo život svetaca, koji su često uživali ovu nebesku hranu, nalazimo, kako je ovaj plamen ljubavi, koji je iz sv. Pričesti izbijao iz srca sakrivenog Boga-čovjeka, skroz izvor srca tih svetaca i napunio ih žarčom božanskog ljubavju. Sjetimo se jednog svetog Augustina, Ignacija Lojole, sv. Teracije, sv. Lidvina, koja se u početku svojih dugih i teških patnja nije mogla sudržati, da se na njih ne potu i da ne bude nestraljiva, bila je čestim promanjem sv. Pričesti tako sjedinjena s Kristom, da je poput Njega osjetila silnu želju, da što više trpi. Kad u tom Sakramentu primamo Tijelo Kristovo, sjedinjujemo se s Njime daleko više na duhovni način, naime, u ljubavi, i stoga prima naš duhovni život iz sv. Pričesti svoju puninu i savršenost. Nije čudo, da sv. Augustin pun zanos kaže: »O Sakramentu milosti i ljubavi, o spomen najužeg sjedinjenja, o sveta vezo ljubavju.«

Pogledajmo поближе, kako sv. Pričest djeluje na unutarnji život duše. Sv. Toma nabraja četiri načina djelovanja: Sv. Pričest uzdržava, brani, jača i održuje dušu.

Prvo dakle djelovanje, koje sv. Pričest čini u duši, sastoji u tome, da ona uzdržava život duše i čuva je od duhovne smrti. To se događa tako, da ona s jedne strane čuva od teških grijeha, koji su smrt duši, a s druge strane umanjuje broj lakših grijeha, koji bi u vremenom mogli dovesti do smrti duše. Sv. Bernard kaže: »Ovaj sveti Sakrament dvostrukno djeluje u nama: slabi naša nagonska prema najmanjim grijesima, i čuva nas da ne privolimo uz tebe«. Silno primjećuje sv. Ciril Aleksandrijski: »Vjernjmu, sv. Pričest nije samo sredstvo protiv smrti duše, nego je sredstvo i protiv njezinih bolesti«. Kaošto zemaljska hrana čuva, tijelo od smrti, ta-

Nastavak na str. 2.

NAJPOTREBNIJE

Blagopokojni sveti Papa Pij X. jednokratno je zapitao veći broj svojih kardinala: «Što mislite, što danas najviše treba kršćanstvu?»

— Katoličke škole — reče jedan od njih.

— Ne! — odgovori Papa.

— Velike crkva treba sagraditi — reče drugi.

— Ne! — odgovori opet Papa.

— Unapređivati svećeničke zvanja među mladima — reče treći.

— I opet ne! — odgovori Papa.

— Ja ću vam kazati ovo. Najvažnije je, da se u svakoj župi nađe jedan izvestan broj katolika, koji svoje vjerske dužnosti savršeno vrše i to ne taje.

I doista. Oni se time davati dobar primjer drugima, koji se povodeći za ta njima, i lažati svoje i njihove istu pravnu vjersku mišljenje, i izvršavati se u vršenju svojih vjerskih dužnosti. I tako spasavati svoje i njihove duše. Takav dobar katolik ne treba mnogo govoriti. Mjesto njega govori cijelo njegovo vladanje, gdje god se on nalazio ili, koji god službu ili posao obavljao. Njegovo lijepe i čedno vladanje vuče za sobom i one, koji su možda u početku i samerjavali njegovu skromnost i pristojnost i tobožnju povućenost, jer se ne uplile u nevoljne rasprave i škodljiva kritiziranja svoj bližnjaka.

Dakako za ovakovo vladanje je potreban i privatan život i pobožan život. Taj se pak ne sastoji samo u kojoj to molitvi, obavljajući se to pobožnosti, nego u vršenju svih dužnosti. A isto u čišćanju i opetovanju vjerskih istina, pa makar i one najmanje knjižice, koja se zove «Kršćanski nauk». A tako se s njom susretati i u kojem molitveniku, ako drugog priručnika nemamo.

Takovo vladanje i takav povučen način života veoma često unosi u dušu saunaga takova vjerska doševanj mir i radost, osvjetloćenje i ljubav prema svojoj vjeri i drugim vjernicima, koji tu na svakom koraku vrše dobro čestaju i u svojoj tišini slijede.

Ovakovo vladanje i mišljenje teknuće svakom naduvanje oholosti i nadimanje, koji se lako odaju vjernici, koji ni o sebi ni o drugima rado ne misle, da su neznanice i sitnice pojave u nekima svemiru, pa makar se u društvenom saobraćaju slučajno izmislili u neke veličine. Jedno je, što treba znati, što je nalice jedino veliko u svakom pojedinom vjerniku, a to je njegova neumnost ili Ako to otmavala, se, onda su se doista potpuno umanjili i ponizili do ničice.

Zato pravi i dobar katolik uvijek i svagdje ima na pameti: «Što koristi čovjeku, ako cijeli svijet zadobije, a svojoj duši nanese štetu». Koliko li su dakle sretni oni, koji imaju neprestano pred očima dobro svoje duše i dobro svoja bližnjaka. I u vidu svega toga stiću si neprestano zaslugu za nebo.

Jednom se sv. Mehilid ukasao Gospodin, okružen Svecima. Jedan od tih loj blaženika reče: «O kako ste sretni vi, koji još na zemlji boravite, jer imate priliku, da štetite mnogo zaslugu za nebo! Kad bi čovjek znao, koliko li se može svaki dan obogriti, svako bi se jutro veselio, što će dostora svanuti novi dan, kad će moći, s milošću Božjom, naprijediti čisti Božju i veoma umnožiti bogatstvo svojih vlastitih zaslugu.»

St. Franjo Ksavarski se veoma stidio i žalostio, što su trgovci za svojom robom prije došli na Japan, nego li je on stigao s bogatstvom Evandjele, da navješta i širi Božje kraljevstvo.

Zašto se dakle stidio i žalostio teško čovjek? Zato, jer je znao, da je svaki čovjek osobnost, kao i on i da opredeljeno teži na tim, da ušiva neposlušnosti sreda. A to može potpuno nemo omda postići, ako spasi svoju neumnu dušu, koje je vrijednost pravo i potpuno osjećanje samo Krist, jer za njega umro na križu.

Otu šaliti i stid sv. Franje razumljivo i pravo naslijediti ovaj katolik, koji se potpunoma potvđvava Božjom zapovijedima. A njegov je život praktičan katolički primjer, koji su sobom znao

Kad je Bog stvorio Anđele, svi su bili dobri i sretni i prekrasnim devotinim nadareni.

Kao čisti duhovni, Anđeli su po svojoj naravi viđali i savršeni ljudi čovjeka. Oni znadu više i mogu više, nego što zna i mođe čovjek. To slijedi jasno ta Sveto-ga Pisma i iz čitave Usmene predaje. Međutim su Anđeli daleko iza Boga, pa nisu ni sveznajući ni svemogući. Sami po sebi ne znaju tajna ljudskih srdaca. Ne mogu proricati, t. j. ne mogu sigurno i točno naviještavati buduće slobodne događaje. Ne mogu ni čuđesa činiti. Znanje tjajna ljudskih srdaca, jasna i sigurna spoznaja budućih i slobodnih događaja je moć izvoditi djela iz mno savršenih sakona, to su savršeni, koje pripadaju samo Bogu a stvorovima samo onda, kada im to Bog saopći.

I Anđele je Bog odredio za svjetunaravno blaženstvo. Svrhunaravno blaženstvo je izvanredni Božji dar, koji su Anđeli mogli prihvatiti, ali i odbiti. Bog ih je stavio na kušnju. Jedni su kušnju izdržali, ostali su Bogu vjerni, i za nagradu su dobili gledanje Boga kroz svu vječnost. Drugi su se pobunili protiv Boga, otpali od Boga, pa su za kaznu bili u pakao. U temu se je kušnja sastojala, teško je reći, jer Sveto Pismo o tome ništa ne govori. Mnogi sveti Oci misle, da je Bog Anđelima otkrio tajnu utjelovljenja Sina Božjega i tražio od njih, da bogačku čest iskazuju Sinu Božjemu i kao čovjeku. Mnogo ih je bilo koji su uskratili počast i digli se protiv Boga. Odmetnici je vodio Lucifer, a vjerne Bogu Arkandeo Mihalj. Knjiga Otkrivenja opisuje događaj ovako: «I posta rat na nebo. Mihalj i Anđeli njegovi ratuju

sa zmajem, i zmaj ratova i anđeli njegovi» (12, 9). U borbi zavlada Mihalj s dobrim Anđelima i anđele ih odmetnike. Vjerne je Anđele Bog nagradio vječnim blaženstvom, da uvijek gledaju i uživaju Boga. Kad je spavatelj Isus Krist govorio o sobini djeca, tada je naglasio i ovo veliko misao: «Gledajte, da ne prezrete jednoga od ovih malenih, jer vam kažem: Anđeli njihovi gledaju uvijek lice Oca mog, koji je na nebesima» (Mt 18, 10). Ne vjerne je anđele Bog karno mukama paklenima. Sv. Petar veći: «Bog nije pošteđio ni anđela, koji sagriješite, nego ih stvorila u pakao, u tamnu tamnicu, i predade ih da se čuvaju za sud» (2 Pt. 2, 4).

Vjerni se anđeli zovu u Svetom Pismu: nebeski, Gospodnji i Božji. Dobri nas Anđeli ljubje, čuvaju nam dušu i tijelo, mole se za nas i opominju nas na dobro, pa se zato i zovu Anđeli Čuvari. Sveto Pismo nas uči: «Anđelima svojim zapovjedio Bog, sa tebi, da se čuvaju na svim putovima tvojima» (Ps. 90, 11). «Evo ja šaljem Anđela svoga pred tobom, da te čuva na putu, i da te odvode na mjesto, koje sam ti pripravio» (2 Mojs 23, 26). Kad se je anđeo Rafael otkrio Tobjiji, reče mu ovako: «Kad si se molio sa si-zemama i pokapao mrtve i ostavljao objed i sakrivao ožban mrtve u kući svojoj, i oboče ih pokopao, ja sam prinoseo molitvu tvoja Gospodu» (Zob 12, 13).

Nauka je svete Crkve, da svaki čovjek ima svoga Anđela Čuvara. Rimski katekizam nam lijepu pripisoduje: Kao što zemaljski roditelj daje djeci čuvare i pomoćnike, kad djeca idu na teški i opasan put, da čuvaju djecu, tako je

PODLISTAK

Za stopama Renea i Lucije

Davno sam upoznao Renea i Luciju ova dva nezaborna seljačka lica iz poštene težačke kuće. To je bilo u srednjoj školi. Poznavanje talijanskog jezika je onda bilo obvezatno. I kad smo počeli dobro razumijevati talijanski, dali su nam Manzoni-jeve «Vjerenike» onu divnu pripovijest, u kojoj igraju glavni ulogu ona dvojica, Reneo i Lucija. Njih sam neobično zavolio, jer su bili uzgojeni u strahu Božjema i stidljivosti ljudskoj. Aleksandar Manzoni je namijenio svoju knjigu malomu puku, seljacima, koji sačinjavaju najsiromašnijoj društvu, dapače svojim željevima uzalozno. «Zato i molika svijet brane» reče, nala poslovica. Zato je upravo iz tog društvenog korijena pisac odabrao svoje glavne junake, proste, čak neuke, ali poštene i sasvim duodredne radnike. To su u sebi protudile mlade osobe, bistre pameti, koje se međusobno ljubje, zaručene u i već su

se približile oltaru za vjenčanje, da njihova ljubav bude uzignata do visine sakramenta. Ali u zadnji čas stane im na put oružana zloča jednog pokvarenog i okrutnog feudalnog sinika, ozloglasnog Don Rodriga. On je preko svojih hajduka tražio da ugrabi onu lijbu ovdica, Reneovu Luciju, da je žrtvu svojoj samovolji i gadnoj požudi.

Od tada se odvija njihov život isprepleten svakovakim kunjama i patnjama, lutanjama i stradanjima. Proizlazi su kroz guštavinu pučkih uzubna, glada i strahovite kuće, koja je pomela i sruvala sa zemljom glavno kćerku, Don Rodriga, da kao kazna zločina stavi svaku stvar na mjesto. A omogući onoj dvojici, da se smire pred oltarom blagoslovljenog uzvišenog obreda kao muž i žena i prosljede zajedničku stazu života u obiteljskom gnijezdu kao radnici, zaposleni obrtom svilarstva.

U toj se priči sretno a raznim ljudima iz raznih stališa i zanimanja. Tako nam je velik pisac očrtao vjerno i vješto zvonara, grobara, utemog Don Ferana, grofa Ricca, namjetnika i trgovca od načelnika, svetog i opće odubljenog kardinala Federika, kukačicu Don Abondija, gospođu Fraksedu, obraćenog sinika Bezinemika, ulizicu doktora Pletipravdu, onu dobru, ustrijenu i dosjetljivu kćerčicu Agneru, brijjavu usudicu Perpetu, Don Abondiju služkinju i mnoge druge. Sve su to tako fini i majstorski izklesani društveni tipovi, da nam se čine kao živa bića, koja se oko nas kreću.

I sam Reneo i Luciju nosio sobom u život u živom sjećanju iz mladih dana. I došlo je moje sretno doba. Gorio sam od želje, da vidim vlastiti oči-ma ovaj kraj, ona mjesta, gdje su se odigrali glavni prizori ovih veće poznatih tako milih vjerenika. Nakon malo dana eto me na Komskom jezuru u sjevernoj Italiji, i to baš na onom rukavu ili zalivu jezera, što se pruža prema jugu u području grada Lezija. U vidu Ležu pada vrućina. Opašim brzo, da tu cvate industrija svile i vidoznarstvo, u čemu je Reneova radnja ruku bila vješta i ustrojna do sada nalazila. Tražim ih ručica blud, što ga nalazimo na brežuljku u krasnoj reznan-

i nebeski dođitelj, Gospod Bog, dao svima nama, koji putujemo u nebesku domovinu, za čuvare Anđele, kojih čemo bitkom sve neprijateljske zapreke svladati i napadače odbiti, se tako sretno priprijeti u nebo.

Svećovinu svih Anđela Čuvara zajedno obdržava sveta Crkva 2. listopada. Naše je dužnost štovati Anđele Čuvare, a napose štovati svoga Anđela Čuvara, aliust ga i zahvalni mu biti.

Kad biste pitali svoga savjest, kako ste do sada slijedili upute i savjeze svoga Anđela Čuvara, što bi vam savjest odgovorila? Na području umovanja sigurno ste cijelosti svoga Anđela Čuvara.

A kad je u životu trebalo postupati, Anđele Čuvari, pa pažiti na jezik, ne dirati u tuđe poštenje, zar ne da ste se mnogo puta vladali, kao da i ne znate sa Anđela Čuvara? Zapamtimo dobro opomenu svete Crkve: «Anđeo je taj, koji nam kaže pravi put u raj».

PLODOVI SV. PRUČENIA

Nastavak sa str. 1. Ko čuva i ovaj sv. Sakrament, koji je, prema Koncilu trentinskom, ustanovljen za hram našoj duši, od smrti u teškim grijesima.

Drugi djelovanje sastoji u moćnoj obrani duše od unutrašnjih i vanjskih neprijatelja, te u zaštiti od škodljivih utjecaja, koji stavljaju nndarvan život duše u pogibao. Propust pričest duše od unutrašnjih strasti rca, a u druge strasti od vanjske zarjede paklenih duhova. Sv. Ciri Aleksandrijski kaže: «Kad Krk boravi u nama, oslabljuju oltuju zilih želja i stitavje bijes strasti. Slično veći sv. Toma: «Premda taj Sakrament po sebi nije zato ustanovljen, da umanj u nama gad grijeha, ipak on time, što umanju u nama ljubav, slabl sve više zle želje.»

svak krkvi sv. Abondija. U veći četam po slikovitoj okalici ovog jezerskog zaliva i dižem od u vis: ono najviša vrhunac ovog planinskog spleta, Resogone, što je u visoka gledao rubinu Renea i Lucije. Zuje mi u usima prve riječi iz Vjerenika: «Onaj ogranak Komaskog jezera, koji okreće k jugu...» Eno i vrh sv. Martina, pa dolina «Collee» amo dalje izmedu gudur a projekcija kula Bezinemika, i dalje timo na strmom obronku neke ruševine: aha, to je onaj prokleti kaštel Don Rodrigov. A oko njega sve nistrome sjene i sjene «brava», njegovih hajduka s paklom u duši i spremnih svaki čas da izvrše zločin, pljačku, ubojstvo na račun jačega, a ne užas bijedne i slabe raje.

Dalje uz jezero eno u nizini Pezakarleniko u kapucniskim manastirju, koji ovaj otač srodinje, odvadni fra Kristoforo, stvarao osnova, da se odupre u nalijskog gospodara prokletog kaštela i zaštiti i spasi onu dvojicu pravdnika.

Blijedi polurječje mi domalo otkriva Reneovu malo selo sa skromnom kućicom okretne Agneze. A nešto podjelom šupaka crkva s Don Abondijevim šupnim dvorom. Ispunjam davnu želju i ulazim u barku na obali da se prevazem isto kao one noći izbjegla mladica i ozalozena Lucija i kao da stušam njezin posljednji pozdrav: «Zbogom gore, što iz vode ustajete i k nebu se žurite, vrhuno! nevolja, da se odupre u nalijskog gospodara prokletog kaštela i zaštiti i spasi onu dvojicu pravdnika.

Stupam na drugi kraj, da se domalo povučen u tišinu dragi domke skromne kuće, gdje sam skore svu noć razmišljao o istini, koja sa bogatim iskustvom života otkrili oni smireni vjernici Reneo i Lucija.

Da su nesreće obično posljedice nadih grijeha i zabuda, ali s jedne i s druge strane i najgorozije, ponudnje nije dovoljno da ih posve očuvati li sprječiti. A da namo čvrsta vjera i nada u Božju pravdu može tako značajno ublažiti naše nevolje, da ih iskoristi kao dragocjeno blago za drugi sretni i blažen život u vječnosti.

XXH. Nadjelja po Duhovima

6. XI. 1949.

Sv. Misla poljima ovako: Ako gledaš na bezakonja, Gospodine, Gospodine, tko će opstati? Ali u Tebi je smilovanje, Bože nad Iz dubine vaspjetem k Tebi Gospodine, Gospodine, usliši glas moj.

U Postanici (Fil. 1, 6-11) sv. Pavlo molit se Bogu, da učvrti u vjernicima vjeru, ljubav i krepostni život: «Brat! Udajmo se u Gospodina Isusa, da će ovaj, koj je u vama započeo dobro djelo, i dovršiti do dneva Isusa Krista. Kao što je prvotno, da to mislim o vama vama, jer sam dugoćko uvjeren, da ste svi vi sudionici moje radosti i u mojim okovima i u obrani i potvrdi evanđelja. Bog mi je svjedok, kako za svima vama nemam ljubaviju Isusa Krista. I zato molim da vaša ljubav sve više objuše u znanju i u svakom razumijevanju, da odaberete, što je bolje, da budete iskreni i bez-prijekora za dan Kristov, napunjeni plodom pravde po Isusu Kristu na slavu i hvalu Bogu.»

Sv. Evanđelje pripovijeda događaj, kako su farizeji kušali Isusa posreznim novcem (Mat. 22, 15-21): «U ono vrijeme odu farizeji i dogovore se, kako će Isusa uhvatiti u riječi. I poslaše k njemu svoje učelnike i Herodovcima, koji rekoh: Učitelju, znamo da si istinit i doista učiti Božju nauku bez obzira na ikoga, jer ne gledaš, tko je tko. Reci nam dakle, što ti misliš, je li slobodno plaćati caru pores ili nije. A Isus znajući njihovu zlobu, reče im: Što me kušate, lleemaj? Pokažite mi porezni novac. On mu pruže dinar. A Isus ih upita: Čija je ovo slika i natpis? Odgovore mu: Careva. Tada im reče: Dajte dakle carevu caru, a Božje Bogu.»

SVETI MARTIN

DAN POBJEDE

Rodio se 9. siječnja u Sabarzi u Francuzi (današnjoj Međuraykoj). Otac mu je bio vojnik tribun i kao poganin izrio kršćanstvo. Martin je bio odgojen u Prvilj (stoliji). U desetoj godini bez znanja svojih roditelja bio je primijen na katekumena, pripravnika u sv. Krištenje. U 18. godini ga otac upisao u vojsku kao konjanika.

Kad se jednoga usred strašne zime vraćao u grad Amiens, opazi na gradskim vratima gotovo gola prosljaka, skoro smrznutu. Martin bez oklijevanja svuče svoj vojnički ogrtač, mačem ga razjede na dva dijela i polovicu dade prosjaku. U noći ma se u nu ukazao vrljčanstven prizor. Prikazao mu se Krist u svojoj slavi. Anđeli su mu stavili na leđa ogrtač, a Spasitelj ih je rekao pokazujući na Martina: «Martin, još kao katekumen, darovao mi je ovaj ogrtač. Martin se prebudio iz sna, i levao je obilne suze zahvalnice i živo zašleho, da bude što prije kršten i da sav svoj život posveti Gospodinu, koji tako digne nagradu ono, što se činji za Njega. Pučka predaja velli, da je Martin zbog svoga čina, kao prestupka svoje discipline, bio u vojski kažnjen: da je bio privezan uz stup po velikoj studenosti, ali se odmah pojavilo toplo sunce. Tako je nastalo «Martinsko ljeto».

Sv. Martin je bio kršten 9. siječnja devetogodišnji iztao vojnu službu i otišao velikom biskupu sv. Hilariju u Poatje za učelnika. Oko 9. 358. pojestio je svoj rođni grad, da obrati svoje na kršćanstvo. Obratio je svoju majku i mnoge druge, ali su ga arjevski krirovjerci isterali iz grada. G. 380. pojestio je opet sv. Hilariju, kad je tuo, da se

opovratio iz prognostava. Sv. Hilariju ga je saredio za dakovu. Martin se povukao u samostan i živio kao redovnik.

Kad je umro biskup u Turu, građani su se potuhali varikom tražeći ponuđu za naku ženu na umoru, odveli ga u Tur i tu poveseli za svojega biskupa 4. rujna 371. Sv. Martin je s apostolskim šarom obracio pogane, a Bog je često potvđivao njegovo propovijedanje velikim čudesima. Sagradio je mnoge crkve i samostane.

U dubokoj starosti obolio je na smrt u gradlju Kanđu. Oko njega su plakali njegovi učelnici, što ih ostavija, Gamit njihovim plačem svetac se časnom kolobija između želje, da se što prije sjedini s Isusom svrvjask. I ljubavi za svoje vjernike: «O Gospodine, ako sam još poltreban svome narodu, okvalo bi jedan, kako jesam, ne otklanjaj nikakve napore, ali neka bude Tvoja Volja.» Najednom je nestalo na njegovu licu bolnih crta, i lice mu je sasjalo kao u anđela: on je izdahnuo. To je bilo u nedjelju 8. studenoga 397.

Njegovo je sveto tijelo bilo preneseo u Tur i svećano sahranjeno 11. studenoga. Papa sv. Leon I. orednio je taj dan kao blagdan sv. Martina. Na njegov grob su tečajem stoljeća dolazila mnoga hodočaća. Među njima je bila i sv. Genoveva, kralj Klodvij, pače i više papa.

Francuzi ga zaavaju i štiju kao zaštitnika Francuske. U Francuskoj ima 3.872 župe i 485 mjesta, koja nose njegovo ime. Njegovo ime nose kao svoje prezime nbrojne obitelji. Tako na prv. i prezime svete Terzeze od Djevoja Isusa glas: također: Martin.

Našaše kršćana

To je svetkovina, koju svetuju samo Japanski katolici. Nastala je za pape Pija IX. (1846. — 1878). Da razumijemo njezin potaknuti preobacimo se nekoliko vjekova unazad.

Prvi katolički misionar, koj je došao u Japan, da propovijeda vjeru Kristovu, bio je sv. Franjo Ksavjer. On je tamo došao g. 1549. pred ravnh, 460 g. (1549. — 1949). Kada je on nakon dvije godine ostavio Japan i malo zatim na putu u Kinu umro 2. prosinca 1552. njegovo su djelo nastavili drugi misionari, a djevice njegova braća Isusove. Bog je njihov trud blagoslovio takovim uspjehom, da je koncem šesnaestog vijeka, dakle niti pedeset godina nakon Franjine smrti, broj kršćana u Japanu porastao na 300 tisuća. Naravski nisu uzmanjka ni progovstva (g. 1587. - 96. 1612-22.), u kojim su se Japanski kršćani natjecali sa svojim misionarima u junaštvo i vjernosti prema Kristu. U samoj g. 1590-toj podnijelo je 20.870 Japanskih kršćana mučeničku smrt za svoju vjeru. Grozna mučenja ne samo će nisu svijet zastrajivala već su kršćanstvo pravila propagandu. Kršćani su lali na mučeništvo kao na pir. Međutim došlo je treće i zadnje progovstvo (1637. — 1640.), koje je zadalo smrti udarcu Japanskom kršćanstvu. Zakoni, koj zabranjui kršćanstvo pod smrtnu kaznu, već su bili tu, a sada bito izdani i drugi zakoni, kojima se zabranjuje svakom strancu pristup u Japan. A da se ovi zakoni Mo bolje u djelo provedu, vlasti su stavile na dasku preko koje su se putnici krcivali iz Broda na kopno, križ i slika blašene Dje. Marije, da ju pogaze. Naravski ovo katoliki nije mogao oćhiti. Nakon g. 1642. nije ni jedan katolički misionar stupio na japansko tlo. I sada je došlo, što je moralo doći: stado je ostalo bez pastira. Neki su misionari bili izgnani, a oni što kršćom ostadoše, ili pazevali od bijede i nevojeje, ili mučeničkom smrću

pogiboh, dok nije i zadnje nestalo. Svak je mislio: Japansko je kršćanstvo ugušeno u krvi japanskih kršćana.

Prošlo je dvjestna godina, da nije stupila na japansko tlo, kada p-desetih godina prolioga vijeka Savezne Američke Države izmisliše od Japana slobodan pristup strancima u luke Japanskog Otočja. Na taj način dobili su i katolički misionari pristup u Japan, ali pod uvjetom, da nipošto ne smiju obratiti Japance, jer su zakoni protiv kršćana još bili na snazi. Međutim dogodilo se je nešto, što nitko ni sanjao nije. Na 17. oćujka 1853. g. krahomice da ih nitko ne vidi, dobišjale se u Nagasaki do stana, gdje se je nalazio o. Petijtzen, član Družbe Vanjskih Misija, tri japanske žene. One došjele nisu nikada vidjele katoličkoga svećenika, i da projevje, tko je ovaj stranac, izvukoho ispod svoga ogrtača jedno staro začadeno propelo i upitaše, znade li ih, tko je to. On uz propelo u ruke, pobožno ga poljubi i odgovori: «Ovo je naš Spasitelj Isus Krist.» One se između sebe značajno pogledaše. Zatim izvukoho jednu staru pocmjelju silku i upitaše: «A znaš li, tko je ovaj?» On uz silku, poljubi je i odgovori: «Ovo je Bl. Dj. Marija Majka Isusova?» odvode ih u svojju kapelicu, koju je uz svoj stan bio podigao i pokazao im na oltaru Bogorođičin kip. One se kipu pobožno pokloniše i nastavile pitati: «Ima jedan veliki grad, a zove se Rim, u tom stanjuje Veliki Svećenik. Da li je on, koj stoji starina, i da li ti njega slušaj?» «Jest, ja ga slušam.» odgovorio je misionar. «On me je ovazno i poslao, a time mu je Pijo IX.» Napokamo nekoh bojašljivo i stidljivo ga upitaše: «A imaš li ženu i djeću?» «Ja niti sam oćdenen, niti imam djece. Moja su djeca moji vjerni.» — Moćemo si lakro poćmiti, kako je ovaj posjet znamenito onog dobrog misionara: «I kakvim je mučedenjem

pratio njihove upite i s kakvim veseljem na njih odgovarao; s kolikom je zahvalnoću digao svoje oči prema nebu, kad mu one zadovoljne njegovim odgovorima rekoh: «Mi imamo jednako srce i dušu kao i ti.» t. j. tada si i ti kršćanin kao i mi.

O. Petijtzen pokušat ovim što seno pripovijedati, dođe se na istraživanje i na svoje veliko začudenje ne samo u okolici Nagasaki-a, nego i po nekim drugim mjestima u Japanu oćrio je više prilika velikih skupina — u svakom unakami nekoliko tisuća — u senu pedeset hiljada ovih stvotkih kršćana. Tadamnji sv. Otac papa Pijo IX. ovim događajem bio je tako ganut, da je 17. oćujka proglasio velikom vjerskom svetkovinom Japansko Crkve i nasrećio da se ta svetkovina ima slaviti pod naslovom «Našaše kršćana».

Doista! Ne smalaksati u vjeri prema Kristu, prema stavljenu izvan zakona i usred poganake mržnje i pokrvarenosti kroz vize od 200 godina sačuvati svoj duhovni život, kroz 3 vijeka bez svećenika i bez propovijedi, bez svete Mise i šakrove druge duševne pomoći izim pouke, što su je mladi primati od svojih starijih i sakramentalne milosti sv. Krsta, koga su jeđi drugima dijelili, stvar je, koja grašiči s čudom!

Pred ovom činjenicom ostala je — e ču reći — začudena već za, repaštena japanska vlada. Tolkri kršćani u Japanu, a ona je mislila, da je Japansko kršćanstvo već davno pokopano! Opet je potekla kršćanska krv i opet se tamniće počelo hapunjati kršćanima. I to je potrajalo za nekoliko godina. Ali je potrajalo pod utpivom zapadne kulture, koj je upravu u ovo doba Japan oćrio vrata, g. 1873. bito ukinioti on protiketrikatonski zakon, a g. 1894. saznanos je bila primajna vjerska sloboda u oćjelom japanskom carstvu.

Čudotvorac iz Kana Galilejske bitio oćiso, a ljudi su još prepričavali neoblaštaj događaj na svadbi, kada se voda pretvorila u vino. Neki su vjerovali, drugi su sumnjali ili poricali mogućnost prvog čudnog djela Učitelja Nazarećanina. A onda omu, kada se bitio htjedoh poćvjertvati, nalazio se čovjek iz Kana, pjanica i nesretnik. Rasuo je svoju oćevinu i sve, što bi saredio, nestajalo je s njegovih ruku, kao da nikada nije ni potejstalo. Ne povraše ga na svadbu, gdje se dogodilo čudo, i on se rugao, ipak priželjkujue u sru, da bi se svakovo dioje izvršilo pred njegovim oćima. On bi pošao za Nazarećanin, svejedno oćadio On dolazio i kamo polazio — pošao bi za Njim, kada bi na Njegovu riječ opet poteklo vino iz sudova, kada bi se opojnost radala mahom iz Njegovog volje. Ali Nazarećanin je polazio svojim putevima. On je učio ljude novome nauku, što je tražio, da se sive kloni krških zemaljskih radosti. Nitko još nije shvatilo, što traži ovaj čudni propovijednik — nitko još nije oćrio, gdje se nalazi kraljevstvo, u kojemu čovjek više ne žeda, i napausti prestaju da ga leme. Moćda je to bila tajna, koju je On čuvao od ljudi, a možda će je oćriti čovjek u nekome času, kada to nitko ne će oćekivati.

Tada se dogodilo, da se pjanica isrugivaj nauku u mnoštvo, koje je jurnilo za Nazarećanin, kada je On opet u Kafarnaumu progovorio sakupljenima. Progurao se da čuje, što će Učitelj govoriti, ali ni ovaj putu On nije pričao o dobrima ovoga svijeta. Pjanica je slušala, a što je razumilo, bilo je samo to, da On donosi neku žudnu i teško zakone i traži oćdriceanje, što ozkovaljuje srce žedno užitka. Učitelj je govorio o duši, a pjanica je oćjećao samo teret tijela. Učitelj je pozivao na Božje puteve, a pjančeva misao povijale se samo na ovome tlu, slušala samo ovaj borbi sa opetankom, ovaj težnji za nasladom. I oćkrvnuo se od Učitelja nesmilren i razofarano.

Prilazio je vrijeme. Nazarećanin je ostavrlijvao bojense, uskravio mrtve, hranio gladne, zapovjedao moru i oluju. Ljubili su se i progonili. Silijedni su Njegove staze i kućkali silnike protiv Njega.

Pjanica je oćromalilo i pošao u skitnju za milostinjom. Dočekival ga preziron, gonili od sebe povrkama i kletvama, i ponovo su Učiteljeve riječi pokušale na nesretnokovo srce, čudne, tajanstvene riječi, izgovorene ženi na studencu:

«Ja sam vrela života. Tko pije s ovoga vrela, ne će oććdnjeti do vijeka.» Prosjak je polazio za Nepoznatim, da oćkrnje tajnu. Gdje se On zastavio na putu, strahom bi pošurio da bude u Njegovoj blizini. Tako je došao i u Jerusalem, kada je Pobjednik ulazio u grad, doćekivan slavljem. Došao je u grad, gdje je na Posljednjjoj večeri vino postalo krvlju, a krah Tijelom.

Započeli su strašni dani sada i muke Učiteljeve. I svapnje je dan, kada je On na Golgoti šapnuo uzdah velike boli: «Zedan sam!»

Prosjak je zadržao. Oćtjelo je žedu Najvećega i svoju žedu. Plakali su siromasi, koj izgubih Najboljega Prijatelja. I prvi puta poslije mnogo godina zapisakao je i nesretni pjanica, a suze su njegove ispirale iz sata svu davnu bol, sva ponizenja, sva bijedu. Njegovo su suze oplakivale sva prošlost život u neznanju i robovanju: strasti i nesopaci-je u Njegovoj se duši budila ljubav prema Raspametno, tajna, protiv koje se borio, tajna, koju je tražio od prevoja dana, kada je saznao o Njemu, dati pontenja postadoše dani triumfa. Šerit postadoše životom.

Učitelj je ostavio ovu zemlju, a prosjak je iz ruku Njegovih učelnika primio kales i kruz, salog Vjeličasti. Srce, izmoreno šedom, nagmulo se nad žilu, koje ne saone do vijeka.

„Ah mi smo u nesretnu u životu“

Da je život oštećen govoreći težak, o tom smo svi uvjereni. Napose u današnje vrijeme, kad smo preturili toliko ratne nesreće, toliko pustošenja. No što je za mene ovdje važno istaknuti, jest: to da ljudi uvijek traže izvan sebe razloga životnim teškoćama, nedacama i nesrećama. Po njihovima je tužbama uvijek netko drugi, koji im smeta, potkopa njihove наде, osujećuje njihove planove. Oni su sebi zamislili život u braku na p. s jednim jedinim djetetom. Govorili su jedno drugom:

— Kad naš sinek odraste, brinut ćemo se, da ga školujemo; prinišit ćemo mu sve što će ga izdignuti iznad drugih. Pa kad svrši sveučilišne nauke, oženit ćemo ga bogato, da se ne pati s ovom jednom činovničkom plaćom. On će živjeti gospodski u svom zavju.

— A mi ćemo, upada drugi bračni drug, lijepo provoditi stare dane negdje na moru ili u gorama...

— Ali ćemo povesti sa sobom i naše unuča. Bože moj, što li će to biti krasno! Onakav mali anđelak, nad kojim brižno bdiju didica i bakica...

Nastanu međutim bure i oluje. Dođu ratovi, lete bombarderi. Mijeljena se vala, propadaju imanja. Život se pokon za i posve druge strane. Jadrkovanju ni kraja ni kona. Svi su krivci: i Petar i Pavao, i Jela i Jana, — a najviše: stalna nesreća, koja nas prati...

Ne treba dalje risati i opisivati takve obitelji, niti dočaravati njihovo teško stanje. Ja bih samo želio ovdje svratiti pažnju na jednu misao:

— Ima li za takve kršćanske obitelji pomoći? Ima nesumnjivo! Treba im u pamet dozvat, da poslušaju Božju proviđenost, koja ih brine i koja bdi je ne samo nad narodima i državama, nego upravo i nad pojedincima, a s tim i nad obiteljima. Po Božjoj Providnosti je obitelj ustanovljena zato, da se preko nje unnađa ljudski rod. A jadrilivi naš tata i mamica — nisu marili za tu Božju misao, radi koje je obitelj ustanovljena. Oni su radili po svojem uvjerenju i gazili Božji zakon u braku. Miesto da su došli s pokon i sedetero djece — mamica je rodila jednog jedinog princeza ili princezu. Križala je Božje namjere. Ništa joj nije uspjelo od onoga, što je nekada snivala. Sve je pošlo naopako. Nema više ni nade, da bi se barem djelomično mogli ostariti nekadašnji snovi o lijepoj sigurnosti na moru, u gorama ili barem u Zagrebu, — ni u svojoj domovini provinciji.

— Ni sa smekom re, da kako smo očekivali. A što ćemo tek, ako nam kćerka za dvije tri godine — dođe natrag na vrat, kad je ostavi njezin ođabrani? Znate, kakva su danas vremena. Čovjek vječno mora strepti nad sudbinom djece... I tako dalje... Nastupio je vrijeme ispaštanja već na ovom svijetu.

Tko je kriv tolikim nesrećama u životu? Tko drugi nego onaj, koji je osnivao sreću života na posve drugim putevima, nego što je gradil kršćansko uvjerenje! Kovati sreću bez obzira na Boga i Njegove zakone — dovdni prije ili poslije do nesreće. Kako mi Bogu — tako Bog nama! Mnogi bi roditelji imali dobro promisliti, na koga će bacati krivnju za nedeće u životu — prije nego što krive nekoga drugoga. Narodna je riječ: Svatko je sâm svoje sreće kovati!

I doista! Tko se ne zadube u Božji Promisao, tko se na Boga ne osloni svoj život svoj, i svu budućnost svoje djece — nema što očekivati od ljudi na ovom svijetu. Ljudi su sebični, hladni, a nerijetko i okrutni. Samo Bog pruža toplinu, smirenje i utjehu, za kojom neodoljivo teže srca naša, dokleđeg smo u ovom raspadljivom tijelu. I zato: živimo i radimo onako, kako nam to Bog kazuje preko svoje svete Crkve!

Iz katoličkog svijeta

AUDIENCIJE KOD SVETOG OCA. — U nedjelju 2. listopada Sv. Otac je prišrio u veliku skupnu audijenciju više skupina talijanskih i inostranih vjernika. Među ostalima i audijencije: je bila i skupina biskupstva te skupina ašćenara, predstavnika raznih narodnosti, koji su se našli u Rimu na sportskim utakmicama. Sv. Otac je održao prišnatima govor na talijanskom, njemačkom, francuskom, engleskom i španjolskom jeziku.

— U utork 4. listopada Sv. Otac je prišrio u audijenciju radničke delegata, koji su prisustvovali kongresu Talijanskog radničkog saveza. Ilied prisutnima su se našli i inostrani delegati, koji su prisustvovali ovom kongresu Sv. Otac je održao radničara govor na nekoliko jezika.

SVETA GODINA. — Centralni odbor Svete Godine javlja, da je već najavljen preko 3.000.000 hodočasnika, koji će prigodom Svete Godine hodočastiti na grobove Apostolskih Prvaka u Rim i same Francuske hodočastiti 123.000 ljudi, koji će doći u Rim u 118 posebnih hodočastičkih vlakova. Centralni odbor je već priredio hodočastičke iskaznice, koje će služiti hodočascima, da bi se mogli koristiti različitim povlasticama. Svaki će hodočasnik dobiti i posebnom hodočastičku značku. Sv. Otac, će svakom hodočastniku dati po jednu umjetničku izrađenu medalju.

— Povodom Svete Godine egiptansko ministarstvo vanjkih poslova je izdalo jednu brošuru o katolicizmu i katolicima u Egiptu.

— U Rimu se dovršava umjetnički film s naslovom „Staze Svete Godine“.

USTOLICENJE PARIŠKOG NADBISKUPA. — U nedjelju 8. rujna na svečan način je ustolicen novonomenovani pariški nadbiskup. Ustolicenje su prisustvovali predstavnici državne vlasti i veliko mnoštvo naroda.

SVETI OTAC ZA RIMU. — Sv Otac P. papa je poslao 7.000 dolara, da se razdijeli među kineske bolesnike i kinesku siročinu.

IZ DOMOVINSKOG REDA. — Po prvi put u svojoj povijesti, Dominikanci su održali svoj generalni kapul izvan Europe. Ovoga puta je generalni kapitul dominikanaca održan u Washingtonu u SAD. Od 22 provincije, koliko ih ovaj red broji, samo 4 provincije nisu izasale svoje izaslanike.

KONGRES KATOLIČKIH UČENIKA. — U Firenci održava svoj kongres Udruženje talijanskih katoličkih srednjoškolskih učenika, koji u svome članstvu broji preko 48.000 srednjoškola.

VELIKO NEVIJEME viadalo je početkom listopada u južnoj Italiji. Protom obilaka trajao je skoro 7 sati. Najviše su stradale pokrajine Napulja i Beneventa. Mnogi su stanovnici ostali bez krova. Sv. Otac Pij XII. pošao je odmah na prvu vijest o velikoj katastrofi, veću novčanu pomoć.

— Posebna je pomoć organizirana za djecu.

118 MILIJUNA KATOLIKA VIŠE U SVIJETU. Broj katolika u svijetu porasao je u zadnjih četrdeset godina od 394 milijuna na 433 milijuna, t. j. za 118 milijuna duša. Prema najnovijim statističkim brojkama katolika podvostroćilo se u Aziji, a potroćilo se u Africi. Najviše su međutim katolici napredovali u južno-američkim državama.

XVII SOCIJALNI TIJEDAN Kanadskih katolika održao se u gradu Jolietu tokom mjeseca listopada o. g. Sv. Otac uputio je tom prigodom prisrednim svim porukama **FATIMU I LURD** posjeti će 1938 g. mnogi hodočasnici, koji će i prekomorski re-malja doći u Rim na proslavu Sv. Godine.

WILLIAM BRUCE, urednik najveće katoličke nakladne kuće u USA, umro je 13. augusta o. g. u 82. godini života. Za svoj rad bio je još g. 1921. visoko odlikovan od pape Benedikta XV.

SMRT EGIPATSKIH KNJIZEVNICA. U Egiptu su nedavno preminula dva poznata egipatska književna radnika. To su Naguib Ribari, nazvan episkopalnim Molierom, i Khalil Mitran. Svjetskoj javnosti malo je poznata činjenica, da su i jedan i drugi katolici. Egipatska javnost odala je naročito priznanje radu Naguibu Ribari-a, pa je preko 34.000 Egipćana, među kojima mnogorojni Mualliman, ispratilo njegovo tijelo na vječni počinak.

2.000 ENGLISKIH KATOLIČKIH MAJKI hodočastile je nedavno u Walsingham, poznato svetište B. Djevice.

LITURGIJSKI TIJEDAN održan je od 22. do 26. augusta u St. Louisu u Sjedinjenim Državama. Vjernici su pokazali veliki entuzijazam.

SREBRNI JUBILEJ svoje sveučilišne proslavio je Stefan Wyzyranski, varšavski nadbiskup. 13. augusta služio je svećenu posvetu kraljevu sv. Rimu u starodrevnoj poljskoj bazilici u Gielescu.

TRI NOVA FILMA O AFRICI snimljena su u Sjedinjenim Državama uz pomoć mladoćara, t. sv. „Bjelitje otaca“. Prvi film: „Divlji život u Africi“ prikazuje teški život urođenika u belgijskom Kongu, drugi: „K. Jererima Africe“ prikazuje prirodne ljepote afričkih zemalja i život, koji se u njih rasprostr, treći pak film: „Vrag nastavlja borbu“ prikazuje obraćenje poglavice jednog urođenika plemena i svoje pokorbe i zaprete, koji su tom obraćenju siljeđili, i sve ovo nismo režirao je mislonac o. B. Delong.

BUDIŠTI I KATOLIČARIM. Interes, koji japanski pogani pokazuju za katoličku vjeru, raste ne samo kod običnih laika nego i kod samih poganskih svećenika. Javili smo već o predavanjima, koja su održavali budistički redovnici i isusovački mislonari. Sada pak novine javljaju, da je jedna druga grupa od 28 budističkih redovnika posvela jednog japanskog intelektualca, koji se je nedavno obratio na katoličku vjeru, da im rastumači u čemu se sastoji katolička nauka, a posebno zašto je ona raširena na cijelom svijetu.

CRKVA SV. BONIFACIJA u Ottawi u Kanadi podignuta je odlukom Sv. Stolice na rang bazilike.

U EGIPTU osnovan je na inicijativu (politaj) egipatske vlade posebni komitet za proslavu Svete Godine. Komitet će imati praktični cilj, da onim hodočascima, koji će preko Egipta putovati u Rim, omogući posjet sv. Sinaju i ostalim svetim mjestima, poznatim vjernicima iz Biblije.

14 NOVIH MISIJSKIH CENTARA proradilo je u Japanu poslije svjetske rata. Ovaj plodan rad mislonara nastavlja se, i prema najnovijim vijestima uskoro će u Japanu proraditi još dva nova misijska centra.

BURADNJA između njemačkih i holandskih katolika poprima poslije rata sve ljepše oblike. Ona se naročito očituje u materijalnoj pomoći, koju su holandski katolici pružili popularnim njemačkim štampama. Sada se ta započet, suradnja nastavlja izmjennom studenata, slanjem obrih knjuga i zajedničkim vjerskim manifestacijama i hodočastima.

ZA PROUČAVANJE pitanja bjegunaca u Europi stiglo je iz Sjedinjenih Američkih Država osam narodnih poslanika s drugim parlamentarcima, koji su Sv. Otac Pij XII. dne 2. listopada primio u audijenciju. U svom govoru naglasio je Sv. Otac, da se Sv. Stolica uvijek zanimala za to pitanje i da je dala potpuno, kako i koliko je mogla, da u tom pitanju nije na njestu politika oklijevanja i pretraganje opreza, naročito da nije dovoljno neko izgratnje, jer da su logori izazov kršćanske savjesti.

U SAN SALVADORU održat će se od 20.-24. studenog prvi Marijanski kongres, na kojem će učestvovati mnogi biskupi iz Južne Amerike i Meksika.

ENGLISKI KATOLICI obnovit će svoje tradicionalno hodočastje na grob sv. Jakoba (Santiago) apostoila, u Santiagu de Compostela (Španjolska). Zadanje englesko hodočastje te vrste bilo je 1834, kad je učestvovalo 2460 vjernika. — Santiago je čuveno španjolsko proštenje. Danas se više ne drži vjerojatnosti da je tamo pokopan sv. Jakob apostol.

PIERRE EMMANUEL (Emañel), francuski katolički pjesnik iz francuskog Pokreta Otpora, dobio je za svoj roman „Qui est cet homme? (Tko je ovaj čovjek)“ prvu nagradu na međunarodnom natječaju u Aostu (Italija).

U ZENEVI su se sastali predstavnici duhovnih i prirodoslovnih znanosti, da bi riješili o renesansi humanizma.

KATOLIČKA AKCIJA Francuske izabrala je kao svoj moto molitve i rada za iduću godinu: „Povratka omladice k Bogu“.

Božje osnove

U nacrtima putova Providnost, svaki od nas ima svoju stazu i po njoj ide. Toliko će svaki napredovati, koliko izlaze iz samoga sebe. Što više potanemo u krut svoju osobnost — u toliko više ona manje ometa na našem putu usavršavanja. Ta naša osobnost često ometa svojim voljnim zahtjevima Božje osnove, jer nam Bog daje slobodu u izborno naših odluka.

Na našim putovima im često klone. Na žalost nadah tujem Njegove riječi: „Neke se ne pladi srce vaše... Kuda ja idem, znadete, i put znadete.“ Kad je On izrekao te svoje riječi, Apostol je se pogledavši, Toma se prvi osmjehi i reče: „Gospodine, ne znamo kuda ideš, i kako možemo put znati? Odgovori mu Isus: „Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi Ocu do ti preko mene!“

Jaše su ove riječi. One su pune utjebe. One su odgovor za one duže na Božjih osnova na putovima našeg života. One nam određuju smjer, prema kojemu moramo tražiti, a cilj će se sam po sebi već ukazati.

Sv. Franjo Saleški dobro veli: „Ne smijemo auditi stvari po svome ukusu i svojoj volji, već po Božjoj. Ako budemo svetl po svojoj glavi, ne čemo to onda objektivno nikada biti. Treba da budemo svetl prema Božjoj volji (Sadržana djela, XIII, str. 213).“

Odluka da mi ljudi, koji smo tako „labo navikli na Božje svjetlo, upoznamo nedokučivi ideal Božje svetlosti. Odlake da se m, usudujemo da nastjedujemo samoga Krista u našoj težnji da budemo drugi Kristi?“

Providnost se i za to pobrinula. Sveti Duh nadahnuje nas svojim milostima i imi dobijamo one, gotovo nezamjerne snage, koje i planine pomaknu.

Mi moramo oblikovati u sebi Krista, kako veli sv. Pavao: „Mi se moramo običi u Krista. Što bude temeljitija i potpunija naša sličnost s Kristom, to će i stupanj svetlosti u našoj duši biti: veći.“

Dnevno nam Providnost nudi tisuće prilika, da okušamo svoje snage naljpre i usalim poteškoćama, a onda u velikim. Put savršenosti posut je trnjejem, a ne ružmarin. Putovi do ruža su imali obično su posuti bolima tjelesnim i duševnim, brigama i odricanjima.

Benediktinae Marmion ova opazja: „Kad duša dotle dođe, da se riješi svakoga grijeha, svake privenoznosti za samu sebe i za stvorenja, da uništi u sebi, koliko je to moguće, sve čisto naravne i ljudske pojcaje, da se tako preda potpuno Božjem djelovanju, da izvi i potpunju zaviznosti o Bogu, tad može reći: „Bog sa mnom upravlja!“

Svjedočanstvo obraćenice

Velika norveška književnica, nedavno preminula Sigrid Undset, pripovijedajući svoje obraćenje na katoličku vjeru, napisala je i ove zaključne riječi svoje Ispovijesti, koje su više ili manje aktualne (suvremene).

„Budući da vjerujem, da je Isus Krist Bog i Stvoritelj, vjerujem, da je na taj način stvorio i svoju Crkvu; i dobro je za čovječanstvo, da je stvorena. Vrio mi je teško riječima objasniti ono, što mi je Bog dao u svojoj Crkvi. On sam je rekao, da nam On daje mir različit od onoga, koji svijet daje. Njegov mir je dublkan potpunju mirnoći, koja počiva u sličinama morskim. Lijepo i ružno vrijeme, koje nam prešvaka površinu, ne dođe, one mirnoći. Tako i Kraljevstvo Božje počiva duboko u našem nemiranom „Ja“, koje je na pola stvarnosti, a na pola san. Svi se praktički možemo uvjeriti, da Bog na nesvjedali način živi vječno u nama i da učvrćuje svoje Kraljevstvo u nama, uspkom naših protivljenja i svih naših pobuna.“

Vizitka i izdavači: Hrvatske Književno Društvo sv. Cirila i Metoda. Za greb, Trg kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara: Dr. Pavao Lončar, kanonik, Zagreb. Kaptol 14. — Tiskao: „Štamparije zovina“ Zagreb, Bismarčkova ul. 26. — Broj čekovnog računa opreme lista: 4-96693. Preplata iznositelj: M. B. — Din: tromjesečno 1,20 Din; pojedini broj 1,- Din. — Adresa novara: Trg Kralja Tomislava 21.